

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Jana Kratochvíla a Martina Bobáka

žalobkyně

CARS WRECK s. r. o., IČO: 03458547
sídlem Orebitská 6, Praha 3
zastoupená advokátkou Mgr. Ivou Jarolímovou
sídlem Plaská 5, Praha 5

proti
žalovanému

Ministerstvo životního prostředí
sídlem Vršovická 65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2022, č. j. MZP/2022/540/608,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

I.

Vymezení věci a obsah správního spisu

1. Žalovaný rozhodl, že žalobkyně skladovala a upravovala vozidla s ukončenou životností, aniž byla provozovatelem zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností, za což jí uložil pokutu ve výši 800 000 Kč. Městský soud rozhodl, že záznamy z webu žalobkyně byly hodnověrným důkazem a výše pokuty nebyla likvidační.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Česká inspekce životního prostředí (Inspekce) zahájila v provozovně žalobkyně dne 8. 9. 2020 kontrolu, při níž zjistila, že se na pozemku žalobkyně nacházelo 333 autovraků v různém stádiu demontáže. Inspekce zdokumentovala stav fotografiemi a požadovala po žalobkyni předložení dokladů o původu všech vozidel. Inspekce provedla dne 7. 10. 2020 v provozovně žalobkyně místní šetření, na jehož základě požadovala doplnění dokladů k 34 autovrakům a doložení průběžné evidence odpadů za rok 2020.
4. Inspekce zahájila dne 21. 12. 2020 řízení o přestupku dle § 125 odst. 2 písm. v) zákona č. 542/2020 Sb., o výrobcích s ukončenou životností (zákon o výrobcích). Inspekce vydala dne 29. 9. 2021 rozhodnutí č. j. ČIŽP/44/2021/5571 (prvostupňové rozhodnutí), kterým shledala žalobkyni vinnou z provozování zařízení ke sběru a zpracování vozidel s ukončenou životností bez povolení k provozu, a uložila žalobkyni pokutu ve výši 800 000 Kč. Žalobkyně se odvolala.
5. Žalovaný měl za to, že zjištěná vozidla byla odpad. Z fotodokumentace bylo zřejmé, že původní účelové určení většiny vozidel uskladněných v provozovně žalobkyně zaniklo. Vozidla byla v mnoha případech zcela zdemolovaná, rozstříhaná, rozebraná, mnohdy s chybějícími celými částmi (kapota, blatníky, dveře, kola, motor, vnitřní vybavení apod.), takže z vozů zůstala pouhá torza, která nebyla, i z laického pohledu, zcela zjevně použitelná k jakémukoliv provozu. Z pořízené fotodokumentace vyplynulo, že většina vozidel se stala zdrojem náhradních dílů. Jednalo se o 333 autovraků, se kterými žalobkyně nakládala bez povolení.
6. Žalovaný se zabýval odvolacími námitkami žalobkyně. Žalovaný konstatoval, že Inspekce řádně zjistila skutkový stav. Internetové stránky žalobkyně pouze potvrdily, že žalobkyně prodávala náhradní díly z vozidel zdokumentovaných při kontrole. Smlouvy o úschově nevyklučovaly, že šlo o autovraky, protože pouze zastíraly skutečnou povahu vozidel. V některých případech byly smlouvy o úschově sepsány ještě před přijetím vozidla do zařízení. Nakládání s autovraky doložily také průběžné evidence odpadů za roky 2019 a 2020. Dle nich žalobkyně nakládala v roce 2019 s 208 t odpadu katalogového č. 160117 a v roce 2020 s 218,5 t odpadu katalogového č. 160117.
7. Žalovaný nepovažoval výši pokuty za likvidační s ohledem na účetní závěrky žalobkyně za roky 2017 až 2020. Pokuta nebyla způsobila přivodit žalobkyni platební neschopnost a donutit ji k ukončení podnikatelské činnosti. Žalovaný při ukládání pokuty zohlednil následující okolnosti: míru ohrožení životního prostředí, kterou hodnotil jako vysokou, zejména v souvislosti se soustředěním velkého množství autovraků (333 ks), včetně autovraků kategorie nebezpečný; nakládání s autovraky bez posouzení ze strany krajského úřadu; opakované spáchání přestupku, navzdory upozornění na nezákonnost jednání. Výše pokuty neodporovala žalobkyni předloženým rozhodnutím, protože se týkala autovraků

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

v řádech jednotek a desítek ks, nikoli stovek kusů, a ve většině případů šlo o první přestupek. Pokuty 150 000 Kč za neoprávněné nakládání s 200 autovraky v roce 2017 a 90 000 Kč za totéž jednání v roce 2019 nevedly k nápravě žalobkyně. Třetí pokuta nemohla být zanedbatelná, aby splnila svou preventivní funkci.

8. Dle žalovaného nebyla součinnost žalobkyně při kontrole polehčující okolností, ale plněním její povinnosti dle zákona č. 255/2012 Sb., kontrolní řád. Žalobkyně nedoložila snahu získat povolení potřebné k provozu zařízení a byla opakovaně upozorněna, že do doby získání tohoto povolení nesmí vraky sbírat či zpracovávat.
9. Žalovaný neshledal podjatost Inspekce kvůli zveřejnění snímku provozovny žalobkyně ve výroční zprávě ČIŽP za rok 2020. Žalovaný uvedl, že snímek byl pořízen mimo provozovnu žalobkyně a Inspekce zveřejnila pouze obecné informace o výsledcích kontrol v souladu s § 26 kontrolního řádu.
10. Žalovaný uznal, že zahájení přestupkového řízení současně s vypracováním protokolu o kontrole není obvyklé, ale neodporuje zákonu č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (zákon o přestupcích), ani kontrolnímu řádu. Žalovaný dal za pravdu žalobkyni, že Inspekce porušila § 14 kontrolního řádu, protože námitky proti protokolu o kontrole podané dne 12. 1. 2021 vyřídila až v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dne 29. 9. 2021, aniž by si pro tento postup opatřila souhlas nadřízené osoby. Avšak žalobkyně nebyla v důsledku tohoto pochybení zkrácena na svých právech.
11. Žalovaný vysvětlil, že nelze srovnávat činnost žalobkyně spočívající ve shromažďování a využívání autovraků na náhradní díly v zařízení k tomu určeném s odtažením vozidel z veřejných pozemních komunikací, zajištěním vozidel v souvislosti s pácháním trestné činnosti, prodejem opuštěných vozidel, nebo předáním vozidel oprávněné osobě k ekologické likvidaci.

II.

Argumentace účastníků

12. Žalobkyně uplatnila šest žalobních bodů:

1) Napadené rozhodnutí vydal místně nepřislušný odbor výkonu státní správy V, namísto odboru výkonu státní správy IV, který rozhodoval v předchozích odvolacích řízeních žalobkyně majících shodný předmět řízení.

2) Žalovaný se nevypořádal s námitkou počtu autovraků. Žalobkyně poukazovala na to, že Inspekce chtěla podklady k 34 kusům, přičemž z oznámení vyplývá, že pouze 8 jich měla za autovraky, které navíc žalobkyně nevlastnila. Počet 333 kusů nemůže být počtem konečným. Žalovaný se opomenul zabývat namítanou neprůkazností vytištěné internetové stránky. Žalovaný též nevypořádal námitku, že Inspekce uložila rozhodnutím ze dne 4. 10. 2018, č. j. ČIŽP/44/2018/8016, za neoprávněné nakládání s 96 ks autovraků v období 3 let pokutu ve výši 40 000 Kč. Žalovaný se nezabýval ani námitkou odlišné rozhodovací praxe dle příkazů Inspekce ze dne 15. 1. 2018, č. j. ČIŽP/49/2018/627, a ze dne 15. 7. 2020, č. j. ČIŽP/45/2020/5052. A konečně, žalovaný se nevyjádřil k tomu, že Inspekce oznámila zahájení řízení o přestupku ještě před ukončením kontroly.

3) Skutečnost, že datum uzavření smlouvy o úschově neodpovídalo datu přijetí vozidla do provozovny je bez významu. Datum sepisu smlouvy nemusí odpovídat datu přijetí vozidla. Inspekce zachytila internetové stránky způsobem nesplňujícím podmínky řádného

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dokazování. Nešlo o důkaz dle § 51 a násl. správního řádu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016-30). Z tisku internetové stránky nebylo vůbec patrné datum pořízení záběru, a fotografie vozidel a údaje o nich nebyly kvalitní, protože nelze rozpoznat, zdali se vsledku jednalo o vozidla zachycená při kontrole.

4) Žalovaný nevzal při stanovení výše pokuty v potaz změnu právní kvalifikace posuzovaného skutku a s tím spojené nižší rozpětí sazby pokuty. Průměrná výše pokut ukládaných dle zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, byla 50 000 Kč a činila 0,1 % z nejvyšší možné výše pokuty 50 000 000 Kč. Dle zákona o výrobcích, který umožňuje za přestupek uložit pokutu až 5 000 000 Kč, by pokuta měla být okolo 10 000 Kč. Úmysl zákonodárce spočíval v mírnějším potrestání v případě spáchání tohoto přestupku. Žalovaný navíc ve skutkově obdobných případech porušení zákona o odpadech ukládal pokuty v řádech desetitísíců, nikoli statisíců, což žalobkyně zjistila z materiálu poskytnutého Inspekcí na základě žádosti o informace ze dne 22. 12. 2020. Pokuta byla pro žalobkyni likvidační, protože musela propustit podstatnou část svých zaměstnanců a ukončila provozování živnosti na adrese Lišnice 73, Most, kde byl spáchán přestupek.

5) Inspekce byla podjatá, protože ve výroční zprávě za rok 2020 na str. 40 zveřejnila fotografii z kontroly provozovny žalobkyně dne 8. 9. 2020 s označením „kontrola nelegálního vrakoviště“. Fotografie byla zveřejněna v době, kdy kontrola nebyla ukončena dle § 18 kontrolního řádu, nebylo rozhodnuto o námitkách ze dne 12. 1. 2021, a přestupkové řízení nebylo pravomocně skončeno. Inspekce porušila povinnost mlčenlivosti dle § 20 kontrolního řádu.

6) Žalobkyně obdržela protokol o kontrole dne 21. 12. 2020, dne 22. 12. 2020 obdržela oznámení o zahájení řízení o přestupku. Kontrola nebyla ukončena, protože Inspekce neměla oznámení o zahájení řízení o přestupku vůbec vydat. Inspekce vyřídila námitky až v prvostupňovém rozhodnutí. Z toho je patrné, že již od počátku věděla, že žádné z námitek nevyhoví. Postup Inspekce popřel účel kontroly a námitek, jakož i vztah kontroly a přestupkového řízení. Inspekce nectila presumpci nevin.

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vysvětlil, že má celostátní působnost. Územní příslušnost jednotlivých odborů výkonu státní správy stanoví Organizační řád Ministerstva životního prostředí, který opravňuje státního tajemníka k rozdělení působnosti mezi jednotlivými útvary ministerstva. Státní tajemnice zmocnila ředitele odboru výkonu státní správy V Liberec k provedení odvolacích řízení služebním předpisem č. 15/2022 ze dne 3. 8. 2022. Předchozí odvolání žalobkyně řešily různé odbory výkonu státní správy, v roce 2018 odbor IV Chomutov a v roce 2019 odbor III Plzeň.
14. Žalovaný uvedl, že dokumentace pořízená při šetření dne 8. 9. 2020 dokumentuje každé vozidlo a jeho stav a obsahuje fotografie. Záznam internetových stránek žalobkyně sloužil ke zpochybnění tvrzení žalobkyně, že vozidla byla na jejím pozemku pouze uložena.
15. Žalovaný se nedomníval, že by kvůli změně právní kvalifikace měl přistupovat k žalobkyni, jako kdyby nikdy nebyla trestaná. Žalobkyně spáchala tentýž přestupek již potřetí.
16. Žalovaný neměl za to, že zveřejnění snímku provozovny žalobkyně bez bližšího popisu zakládalo pochybnost o nepodjatosti příslušníku Inspekce nebo porušilo povinnost mlčenlivosti dle kontrolního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

17. Žalovaný uzavřel, že v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku. Přitom nemusí jít o ukončenou kontrolu. Námitky proti kontrolním zjištěním ostatně mohou být vyřízeny až v odůvodnění rozhodnutí o přestupku.

III.

Posouzení žaloby

18. Městský soud ověřil, že žalobu podala včas a po vyčerpání řádných opravných prostředků osoba k tomu oprávněná, a žaloba splňuje i všechny ostatní formální náležitosti na ni kladené. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
19. Dne 10. 1. 2024 se ve věci konalo jednání před soudem, při kterém žalobkyně i žalovaný setrvali na své argumentaci z písemných podání. Žalobkyně navrhla, aby soud případně snížil výši pokuty ve smyslu § 78 odst. 2 soudního řádu správního.
20. Soud provedl důkaz čtyřmi ukončeními dohod o provedení práce ze dne 26. 10. 2022, z nichž zjistil, že žalobkyně ukončila dohody o provedení práce se čtyřmi osobami ke dni 31. 10. 2022. Z vyrozumění o zápisu údajů o provozovně do živnostenského rejstříku soud zjistil, že provozování živnosti žalobkyně v provozovně Lišnice 73, 434 01, skončilo dne 24. 10. 2022.
21. Soud neprovedl důkaz mapou územní působnosti odborů výkonu státní správy žalovaného, protože nebyla rozhodná pro určení místní příslušnosti žalovaného. Soud neprovedl důkaz rozhodnutími a příkazy Inspekce, výroční zprávou Inspekce za rok 2020 a tabulkovým přehledem porušení, protože byly součástí správního spisu.

III.1 Žalovaný byl příslušný k rozhodnutí o odvolání

22. Podle § 1 bodu 14 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky (kompetenční zákon), je ministerstvo životního prostředí ústředním orgánem státní správy.
23. Žalobkyně podala odvolání proti rozhodnutí Inspekce o přestupku. Podle § 6 odst. 2 zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, rozhoduje o odvolání proti rozhodnutí Inspekce o přestupku ministerstvo. Ministerstvo životního prostředí je dle § 1 bodu 14 kompetenčního zákona ústředním orgánem státní správy, pročež má celostátní působnost.
24. Žalovaný nemohl být místně nepříslušný, protože vykonává svou působnost na celém území ČR. Skutečnost, že o odvolání žalobkyně rozhodoval odbor výkonu státní správy V namísto odboru výkonu státní správy IV, ničemu nevádí. Odbory představují vnitřní členění ministerstva. Správním orgánem je pouze ministerstvo, neboť jen ono je souborem kompetencí. Rozdělení územní příslušnosti jednotlivých odborů dle Organizačního řádu ministerstva životního prostředí proto nemá vliv na místní příslušnost žalovaného.
25. Žalovanému příslušelo rozhodnout o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Inspekce o přestupku.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

III.2 Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné

26. Městský soud k námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro chybějící důvody či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76).
27. Žalovaný na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí odkázal na fotodokumentaci pořízenou Inspekci při kontrole, dle níž se v provozovně žalobkyně nacházelo 333 vozidel. Žalovaný vysvětlil, že původní účelové určení většiny vyfocených vozidel zjevně zaniklo. Šlo o pouhá torza neschopná jakéhokoli provozu sloužící jako zdroj náhradních dílů, což odpovídalo internetovým stránkám žalobkyně, kde prodávala náhradní díly. Dle žalovaného na tomto závěru nic neměnila skutečnost, že Inspekce požadovala po žalobkyni doklady pouze pro malou část vozidel. Ze strany 12 prvostupňového rozhodnutí, potvrzeného napadeným rozhodnutím, plyne, že Inspekce si na základě kontroly provedené dne 7. 10. 2020 nechala předložit doklady pouze k 34 kusům zjištěných a zaevidovaných vozidel, aby žalobkyni příliš nezatěžovala. Tato vozidla nepředstavovala celkový počet zjištěných autovraků, nýbrž autovraky, u nichž Inspekce zaevidovala čísla napsaná na karoserii, která žalobkyně používala při vedení evidence autovraků.
28. Žalovaný se věnoval neprůkaznosti záznamů webu žalobkyně na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že záznamy webu žalobkyně potvrdily nabízení náhradních dílů k prodeji z vozidel zdokumentovaných Inspekci. Žalovaný upozornil, že sama žalobkyně evidovala vozidla pomocí vlastního číselného kódu a tyto kódy uváděla v dokladech k vozidlům. Žalovaný proto považoval za účelovou námitku žalobkyně o neprokázání shody mezi vozidly zjištěnými při kontrole a vozidly vyobrazenými v záznamech z webu. Soud uznává, že žalovaný vypořádal odvolací námitku žalobkyně stručně, neboť se výslovně nezabýval způsobilostí záznamů webu sloužit jako důkaz. Žalovaný však napadeným rozhodnutím potvrdil prvostupňové rozhodnutí, čímž převzal jeho závěry. Inspekce na str. 7 prvostupňového rozhodnutí vysvětlila, že z webu žalobkyně zjistila vozidla nabízená žalobkyní k demontáži a prodeji náhradních dílů, a uvedla jejich evidenční čísla. Právě na identifikaci vozidel pomocí evidenčních čísel odkazoval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Inspekce též uvedla, že odkazy na web žalobkyně zálohovala v dubnu a květnu roku 2021. Z tohoto odůvodnění je zřejmé, proč žalovaný považoval záznamy webu za souladné s právním názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016-30, na který žalobkyně poukazovala v odvolání.
29. Odlišné správní praxi se žalovaný věnoval na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Žalovaný předně uvedl, že nelze srovnávat zpracovávání autovraků bez povolení s nakládáním s odtazenými vozidly, vozidly zajištěnými v souvislosti s pácháním trestné činnosti nebo opuštěnými vozidly. Inspekce uložila pokuty v řádu desítek tisíc Kč za nepovolené zpracování jednotek a desítek autovraků, nikoli stovek. Ve většině případů navíc šlo o první přestupek obviněné osoby. Úvahu žalovaného lze shrnout tak, že správní praxe se týkala případů odlišných od nynější věci, a proto se na ni nevztahovala.
30. Žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí označil zahájení přestupkového řízení současně s vypracováním protokolu o kontrole za neobvyklé, ale neodporující zákonu o přestupcích nebo kontrolnímu řádu. Žalovaný uznal, že si Inspekce neopatřila souhlas nadřízené osoby

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

s vyřízením námitek proti kontrolním zjištěním v rámci řízení o přestupku. Avšak toto pochybení neznemožnilo žalobkyni uplatnit její práva.

31. Žalovaný se vyjádřil ke všem odvolacím námitkám žalobkyně.

III.3 Záznamy webu žalobkyně byly důvěryhodným důkazním prostředkem

32. Tato žalobní námitka se týkala hodnocení podkladů napadeného rozhodnutí. Žalobkyně má pravdu, že uzavření smlouvy o úschově vozidla ještě před jeho přijetím samo o sobě nezastírá skutečnou povahu vozidla. V souladu se zásadou smluvní volnosti nemusí uzavření smlouvy o úschově a předání věci k úschově spadat v jeden okamžik. Smlouvy o úschově by mohly zastírat skutečný stav, pokud by nejprve žalobkyně přijala vozidlo a teprve poté, v souvislosti s kontrolou ze strany Inspekce, by dodatečně uzavřela smlouvu o úschově. To však žalovaný netvrdil a neprokázal. Přesto nejde o pochybení zakládající nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zastření skutečné povahy vozidel pomocí smluv o úschově byl pouze doplňující argument, bez kterého by závěr žalovaného obstál. Žalovaný konstatoval, že smlouvy o úschově nemohou nic změnit na tom, že se jednalo o autovraky. Soud se s tímto názorem ztotožňuje, protože posouzení vozidla jako autovraku se odvíjí především od jeho skutečné povahy znázorněné na fotografiích, nikoli od právního rámce upravujícího nakládání s vozidlem. Nemluvě o tom, že autovrak může být předmětem úschovy.
33. Městský soud se dále zabýval tím, zdali byl záznam webu žalobkyně hodnověrným důkazním prostředkem. Aby byl důkazní prostředek hodnověrný, musí přesvědčivě dokládat tvrzenou skutečnost (§ 51 odst. 1 správního řádu). Žalovaný využil záznamy webu žalobkyně k prokázání, že žalobkyně používala vozidla k získání náhradních dílů, které následně prodávala.
34. Záznamy webu se skládaly vždy ze dvou stran. Na první straně byl pod logem žalobkyně vyfocen vůz k demontáži (včetně identifikačních údajů) a vypočteny již prodané díly z tohoto vozu, obojí včetně data zachycení webu. Druhá strana obsahovala totéž, akorát ve větším přiblížení, barevně, a bez uvedení data. Dle mínění soudu zachytil žalovaný právě část webu potřebnou k prokázání využívání vozidel pro náhradní díly, neboť záznamy zobrazují vozidla mající určité parametry a uvádí, které náhradní díly z těchto vozidel žalobkyně již k určitému datu prodala (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016-30, body 29 a 32). Záznamy sice bezprostředně nedokládají umístění vozidel v kontrolovaném zařízení, ale obsahují čísla vozů, která lze přiřadit k vozidlům popsaným v dalších podkladech rozhodnutí. Navíc z ničeho nevyplývá, že žalobkyně měla více zařízení, kde shromažďovala vozidla. Z tohoto důvodu dostačuje zobrazení loga žalobkyně v záznamu webu ke ztotožnění vozidel s kontrolovaným zařízením. Nezbyvá než uzavřít, že záznamy webu byly věrohodným důkazem.

III.4 Výše pokuty neodporovala legitimnímu očekávání žalobkyně a nebyla likvidační

35. Žalobkyně poukazovala na to, že žalovaný nevzal při stanovení výše pokuty v potaz změnu právní kvalifikace posuzovaného skutku a s tím spojené nižší rozpětí sazby pokuty. Žalovaný ve skutkově obdobných případech porušení zákona o odpadech ukládal pokuty v rádech desetitisíců Kč, nikoli statisíců Kč. Pokuta byla pro žalobkyni likvidační, protože

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

musela propustit podstatnou část svých zaměstnanců a ukončila provozování živnosti na adrese Lišnice 73, Most, kde spáchala přestupek.

36. Zákododárce projevil nižší závažnost provozování zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností bez povolení uzákoněním nižšího rozpětí sazby pokuty (do 5 000 000 Kč, namísto předešlých 50 000 000 Kč). Zákonná sazba pokuty pouze vytyčuje meze správní úvahy, sama o sobě nevypovídá o konkrétních okolnostech spáchání přestupku, které jsou dle § 37 a násl. zákona o přestupcích rozhodné pro určení druhu a výměry správního trestu. Žalovaný zohlednil nižší obecnou závažnost přestupku tím, že pokutu uložil v rámci jejího nového rozpětí. Žalovaný nebyl povinen uložit pokutu ve výši 10 000 Kč. Pokutu nelze takříkajíc strojově ukládat pouze na základě průměru pokut uložených jiným obviněným za tentýž přestupek, tím méně lze tento průměr vyjádřit jako procento z nejvyšší přípustné sazby pokuty a toto procento použít pro stanovení výše pokuty mající zcela jinou zákonnou nejvyšší sazbu. Postup, který požaduje žalobkyně, by zcela znemožnil individualizaci sankce a tím i účinné trestání.
37. Soud podotýká, že žalovaný ukládal pokuty v řádech desetitisíců Kč za nepovolené nakládání s desítkami autovraků. Žalobkyně nelegálně nakládala s 333 autovraky, a to již potřetí. Za dva předešlé skutky jí Inspekce uložila pokutu ve výši 150 000 Kč (200 autovraků) a 90 000 Kč (50 autovraků). Za této situace bylo zjevné, že žalovaný neuloží pokutu ve stejné výši jako v případě pachatelů, kteří neoprávněně nakládali s desítkami autovraků, a povětšinou šlo o jejich první přestupek.
38. Soud se též zabýval tvrzenou likvidační povahou uložené sankce. Z účetní závěrky žalobkyně za roky 2017 až 2020 zveřejněné ve Sbírce listin obchodního rejstříku vyplývá, že v roce 2017 vykázala ztrátu 1 078 000 Kč, v roce 2018 zisk 500 000 Kč, v roce 2019 ztrátu 3 104 000 Kč a v roce 2020 zisk 1 732 000 Kč. Žalobkyně vykazovala obrát ve výši 5 173 000 Kč v roce 2017, 11 315 000 Kč v roce 2018, 10 632 000 Kč v roce 2019 a 12 154 000 Kč v roce 2020. Žalobkyně vykazovala oběžná aktiva ve výši 6 787 000 Kč v roce 2017, 10 945 000 Kč v roce 2018, 9 107 000 Kč v roce 2019 a 9 750 000 Kč v roce 2020. Úhrada pokuty sama o sobě nepůsobí platební neschopnost žalobkyně, nenutí ji k ukončení podnikatelské činnosti, ani se po delší dobu nestává jediným cílem jejího podnikání. Žalobkyně není dle uvedených ukazatelů společností, kterou by bylo možné dle finanční analýzy označit za zdravou (vykazující příznivou míru rentability, likvidity, aktivity a zadluženosti). Pokuta, představující další závazek, tento stav sice prohlubuje, ale není jeho jedinou příčinou. Žalobkyně disponovala v roce 2020 dlouhodobým majetkem ve výši 9 383 000 Kč, z čehož 6 297 000 Kč tvořily movité věci. I v případě, že by se jí nepodařilo uhradit pokutu z výnosu krátkodobých pohledávek, mohla by pokutu zaplatit pomocí výnosu z prodeje svého hmotného majetku. Pokud žalobkyně přistoupila k uzavření provozovny a propustila své zaměstnance, pak se tak nestalo výlučně kvůli výši pokuty, ale zejména s ohledem na dlouhodobě nepříznivé výsledky jejího hospodaření.
39. Městský soud shrnuje, že žalovaný uložil pokutu s přihlédnutím k nové právní úpravě, aniž by porušil legitimní očekávání žalobkyně, a ve výši, která nebyla likvidační.
40. Městský soud ani neshledal, že by byly dány zákonné důvody pro moderaci výše pokuty. Podle § 78 odst. 2 soudního řádu správního soud může výši pokuty moderovat, pouze pokud dospěje k závěru, že byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Jak vyplývá i z výše uvedeného zjevnou nepřiměřenost pokuty soud neshledal.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

III.5 Inspekce nebyla podjata kvůli publikaci obrázku vrakoviště ve výroční zprávě

41. Dle žalobkyně byla Inspekce podjata, protože ve výroční zprávě za rok 2020 na str. 40 zveřejnila fotografii z kontroly provozovny žalobkyně dne 8. 9. 2020 s označením „kontrola nelegálního vrakoviště“. Inspekce porušila povinnost mlčenlivosti dle § 20 kontrolního řádu.
42. Na str. 40 výroční zprávy Inspekce za rok 2020 se nachází obrázek s označením „Kontrola nelegálního autovrakoviště“. Zveřejnění obrázku autovrakoviště nedokládá podjatost Inspekce, protože autovrakoviště není nijak spojeno s žalobkyní, např. konkrétním označením místa autovrakoviště. Z obecného označení obrázku je patrné, že sloužil k doplnění textu za účelem jeho vizuálního ztraktivnění. Popis obrázku nedokládá, že Inspekce svévolně považovala žalobkyni za vinnou ještě před pravomocným skončením řízení o přestupku, nebo před vypořádáním námitek proti kontrolním zjištěním.
43. Výroční zpráva obsahovala obecné informace týkající se kontrol autovrakovišť ve smyslu § 26 kontrolního řádu, které nijak neodporovaly povinnosti Inspekce mlčet o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděla v souvislosti s kontrolou nebo s úkony předcházejícími kontrole dle § 20 odst. 1 kontrolního řádu. Žalobkyni nebylo možné s obrázkem ztotožnit bez předchozí znalosti zobrazeného autovrakoviště.
44. Žalobní námitka není důvodná.

III.6 Inspekce neporušila právo žalobkyně na vypořádání námitek proti kontrolním zjištěním

45. Obvyklý postup při vyřizování námitek upravuje § 14 odst. 1 kontrolního řádu. Dle tohoto ustanovení platí, že nevyhoví-li námitkám vedoucí kontrolní skupiny nebo kontrolující ve lhůtě 7 dnů ode dne jejich doručení, vyřídí je nadřízená osoba kontrolujícího ve lhůtě 30 dnů ode dne jejich doručení tak, že jim vyhoví, částečně vyhoví, nebo je zamítne.
46. Žalobkyně podala námitky proti závěrům protokolu dne 12. 1. 2021, nadřízená osoba Inspekce je proto musela vyřídit do 12. 2. 2021. K tomu však nedošlo a Inspekce vyřídila námitky až v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dne 29. 9. 2021. Inspekce si pro tento postup neobstarala souhlas nadřízené osoby dle § 14 odst. 3 kontrolního řádu a nevyrozuměla žalobkyni o ukončení kontroly dle § 18 písm. c) kontrolního řádu. Žalobkyně měla proto za to, že kontrola nebyla ukončena, a byla překvapená, že Inspekce použila kontrolní závěry jako podklad rozhodnutí o vině.
47. Inspekce nepostupovala vůči žalobkyni v souladu se zásadami dobré správy, protože ji nezpravila o naložení s námitkami. Správní soudnictví však neslouží k zajištění bezchybného fungování veřejné správy, nýbrž k ochraně veřejných subjektivních práv (§ 2 soudního řádu správního). Žalobkyně nebyla na těchto právech zkrácena v důsledku chybného postupu Inspekce. Z hlediska práva na vypořádání námitek není podstatné, zdali byly námitky vypořádány samostatně, nebo v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ale to, že je Inspekce neopomněla vypořádat, žalobkyně byla s úvahou Inspekce obeznámena a mohla se proti ní bránit. Inspekce nepopřela účel kontroly a přestupkového řízení, neboť § 14 odst. 3 kontrolního řádu připouští vyřízení námitek v přestupkovém řízení, pokud bylo s kontrolovanou osobou zahájeno řízení o přestupku

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

v přímé souvislosti se skutečností obsaženou v protokolu o kontrole. Soud proto uzavírá, že Inspekce sice postupovala bez souhlasu nadřízené osoby, ale nezkrátila žalobkyni na právu na vypořádání námitek.

48. Dle § 81 zákona o přestupcích mohou být v řízení navazujícím na výkon kontroly jediným podkladem rozhodnutí o přestupku skutečnosti zjištěné při kontrole. Inspekce vyhodnotila tyto skutečnosti ve svém celku jako dostačující pro rozhodnutí o vině a vypořádala námitky žalobkyně proti kontrolním zjištěním. Z postupu Inspekce nelze vyvodit, že chtěla za každou cenu námitky žalobkyně zamítnout. Svévole nevyplývá ani z jednodenní prodlevy mezi doručením protokolu o kontrole a doručením oznámení o zahájení řízení o přestupku.
49. Inspekce nepostupovala v souladu s § 14 odst. 3 kontrolního řádu, přesto žalobkyni nezkrátila na jejím právu, protože vypořádala námitky proti kontrolním zjištěním, žalobkyně byla se závěry Inspekce obeznámena a mohla proti nim brojit.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

50. Městský soud z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
51. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Praha 10. ledna 2024

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.